

NEDEN AKP?

Aslı DİNÇMAN

22 Temmuz geçti ve sandıktan, her ne kadar yadsımak istediyseniz de, hepimizin önceden kestirebildiği sonuç çıktı: AKP... Oy oranı: Yüzde 46.5...

Seçime ilişkin her türlü düşüntü (spekülasyon) yapılabilir:

“Mütareke basını destekledi.”,

“Çay, şeker, vs. dağıtıldı.”

“AB-D istedi...” vb.

Ne dersek diyelim, ortada şu gerçek var: Bir şekilde AKP oyların yarısına yakın bölümünü aldı ve normal şartlarda beş yıl daha tek başına iktidarda olacak.

AKP'ye verilenler dışındaki oyların bölündüğünü de savunabiliriz. Evet, seçime iki parti girseydi, diğeri yüzde 53,5 oy alırdı ama bu da bence soruna sığ yaklaşmak olur. Çünkü yüzde 46.5 gerçeğini değiştirmez.

Asıl soru ve sorun, AKP'nin bu oranı nasıl elde ettiğidir. Neden Türk Milleti, bugünkü yaşantısını borçlu olduğu büyük önderin devrimlerine karşı olduğunu bildiği bir partiye, azımsanamayacak oranda oy vermiştir? Üstelik her gün en az bir şehit verirken, vatan toprakları, kaynakları, sistemleri satılırken, AB-D işgali dolu dizgin gelirken, neden yüzde 46.5'imiz, bütün bunları destekleyen partiye “EVET” dedi?

Bilgisizlik mi?

Umursamazlık mı?

Hainlik mi?

Hiçbiri değil...

AKP'ye oy veren kesimlerin beklentilerini inceleyin; istikrarın devamı, AB'ne uyum reform sürecinin gereklerinin yapılması, hatta dindarlık bile var.

Birileri hala AKP'yi istikrar unsuru, İslam'a bağlı bir parti olarak görüyor ve AB'ye girmeyi de “İDEAL” zannediyorsa, yanlışlık biz ATATÜRKÇÜLERDEDİR...

Hala birileri, ATATÜRK'ü dinsiz, devrimlerini de dinsizlik olarak göstermeyi başarıyorsa, bırakalım AKP'yi, ya da ona çanak tutanları da, kendimize öfkelenelim...

Eğer bu ülkede 5 kilo un, 3 paket çay ile yüzde 46.5 oy alınabiliyorsa ve Türk Milleti, ATATÜRK'ün ulusu, böylesine aç, muhtaç bırakılmışsa, ATATÜRK gibi eşsiz bir halkseverin, büyük bir milliyetçinin düşüncelerini yaşatmayı ideal edinenlere büyük görevler düşmektedir.

Kemalist kişi, kurum ve kuruluşlar; çok değerli olan maddi / manevi kaynak ve gelirlerini, ağırlıklı olarak soyut düşüncelere, halktan kopuk, entel konferanslara ve “ROZET ATATÜRKÇÜLÜĞÜ”ne mi harcıyorlar? Nasıl oluyor da meydan, halkın ruhunu değil, karnını -bir seferlik de olsa- doyuranlara kalıyor?

Biz, Gazi Mustafa Kemal ATATÜRK'ü, ölümsüz önderimizi hala anlayamadık... Bütün sorunumuz da bu... 22 Temmuz 2007 seçim sonuçları, AKP'nin Türk Ulusu'nu nasıl aldattığının değil, ATATÜRKÇÜLÜĞÜN, bizim zannettiğimiz şey olmadığının en somut kanıtıdır.

“ATATÜRK hayatta olsaydı...” kolaycılığı ile başlayan cümleleri sıralamak marifet değil. ATATÜRK'ün, aslında hiç ölmediğinin ve bir yerlerden bizi izlediğinin bilinciyle hareket etmek, gerçek ATATÜRKÇÜLÜK...

Her birimiz gerçek birer ATATÜRKÇÜ olduğumuz, olabildiğimiz zaman, tıpkı 1919'dan 1938'e kadar yaşadıklarımız gibi, diğer her şey bir kalemde silinecektir... İşte o zaman düşlerimizin Türkiye'sini kuracağız ve hiç kimse, hiçbir güç, önümüzde duramayacak.

Bugünden itibaren, ATATÜRKÇÜLÜĞÜNÜ ön plana çıkaran herkese çok büyük sorumluluk düşüyor. AKP'ye oy veren Yüzde 46.5'a, Mustafa Kemal ATATÜRK'ü ve bu güzel ülkeye kazandırdıklarını, anlayabilecekleri biçimde yeniden anlatmak.

Haydi Türkiye, haydi yurtseverler, daha yapılacak çok şey var... Asıl görev şimdi başlıyor.

İzmir, 25 Temmuz 2007